

A következő héten, amikor elmentem a szoba
nyitott ajtaja előtt, megszólított. Fiatalember,
kivenné a lázmérőt a hónom alól?
Itt felejtették a nővérek, nem akarom,
hogy kicsússzon és a földre essen.
Drága multság lenne. Persze. És mennyi?
37 fok, kereken. Hőemelkedés.
Legyintett a megmaradt karjával. Kánikula, június.
Meleg léghullámok futottak végig a fák csúcsain.
Idáig érezni a parkon túlról a hömpölygő forgalom hullámverését.

Karafiáth Orsolya

A SELLŐ

Latolgat még a víz: akarjon-e.
Megnyaldos, kellemes. Hogy tud mozogni!
Akar végül, előnt, erőszakos lesz.
Ragad! Sodrába vesz, nem csúszhatok ki.

Combom simítja, láb közé folyik.
Csorog, már túl, eltűnt a kádperem.
Én nem döntök, mert én nem is tudok.
Fény villózik a lázas pikkelyen.

Hiszen ő így szerelmes! Én is! Én is!
Kövek segítik, minden ővele!
A csempeél, a sziklapart! A szél!
A légszomj józanít. De nem. De ne!

Szempár nyílik, hullámokat csodál.
Visszajuk nyugözi, ki csak lebeg.
Nem húz a mély, és nem fogad a part.
Fulladni így. Vagy élni így. Lehet.